

Πριν από 45 χρόνια, το '73, η 17η Νοεμβρίου έπεσε μέρα Σαββάτο, μέρα εργάσιμη τότε, αλλά τα σχολεία δεν άνοιξαν. Στο κέντρο της ελληνικής πρωτεύουσας, ακούγονταν σποραδικοί πυροβολισμοί, ενώ τεθωρακισμένα διέτρεχαν τους άδειους δρόμους.

Μάνικες ξέπλεναν τους προαύλιους χώρους του Πολυτεχνείου, λες και έτσι θα σβήνονταν τα γεγονότα, πολίτες κρύβονταν για να αποφύγουν την σύλληψη. Τραυματίες απέφευγαν τα νοσοκομεία για τον ίδιο λόγο, ενώ κάποιες οικογένειες συγκεντρώνονταν γύρω από τα νεκροσέντονα.

Γεγονότα συνηθισμένα, για τον τόπο τούτο, αλλά στα μέσα της δεκαετίας του 60, δεκαεπτά χρόνια μετά το πέρας του Εμφυλίου, υπήρχε η φιλοδοξία, η ελπίδα και από πολλούς η θέληση να ξεφύγουμε από αυτό πλαίσιο.

Τον Απρίλιο του '67, όσοι ήλπιζαν είδαν τις ελπίδες τους να απομακρύνονται και τον Νοέμβριο του '73 να γλιστρούν ακόμα μακρύτερα. Το μέλλον θα έφερνε λιγότερο αίμα, μα και περισσότερη απογοήτευση. Για την μικρή προσωπική διαδρομή εκείνων των ημερών: [H \(δική μου\) 17 Νοεμβρίου 1973](#)